

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΩΝ ΔΑΣΚΑΛΩΝ

Στην αρχή ... της νέας ακαδημαϊκής χρονιάς

Καλωσορίζοντας τους συναδέλφους και τους φοιτητές για τη νέα ακαδημαϊκή χρονιά θα περίμενε κανείς να μιλήσουμε για την κυβερνητική πολιτική στην Παιδεία, ιδιαίτερα μιας που αυτή εμφανίστηκε συνολικά στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, μετά τη ψήφιση του πρόσφατου Νόμου. Να αναλύσουμε την επείγουσα κατάσταση που διαμορφώνεται με την τραγική αποψίλωση επιστημόνων, τη γήρανση του διδακτικού προσωπικού, την οριακή λειτουργία των πανεπιστημίων, την αναστολή διανομής επιστημονικών συγγραμμάτων στους φοιτητές και πλείστα άλλα προβλήματα. Να συνεχίσουμε τη συζήτηση και τη διαπάλη (συχνά δημιουργική, ενίοτε αξιακή) όσον αφορά στην κατεύθυνση των πανεπιστημίων και της έρευνας.

Ωστόσο, οι φοιτητές, οι εργαζόμενοι, οι συνάδελφοι, εμείς οι ίδιοι, πολλές φορές δεν βρίσκουμε τα λόγια, βουλιάζοντας στη σιωπηρή σκληρή πραγματικότητα του τόπου. Ο οραματισμός για την παιδεία, τον πολιτισμό, για το μέλλον του τόπου, φαντάζει ίσως περιττή πολυτέλεια σε μια κοινωνία που συνεχίζει να βρίσκεται σε ελεύθερη πτώση, παρά τα περί του αντιθέτου θρυλούμενα.

Ας σταχυολογήσουμε κάποια από τα σταθερά και μόνιμα σημάδια παρακμής της Ελληνικής κοινωνίας.

Η «διαπραγμάτευση» συνεχίζεται στο διηνεκές. Κάθε δόση, ή υποδόση, συνοδεύεται από την ταπεινωτική «αξιολόγηση» με νέα προαπαιτούμενα. Οι θεσμοί (sic) διαφωνούν ενίοτε μεταξύ τους, ομολογώντας κάπου κάπου ότι ακόμη και έτσι «δεν βγαίνει», αλλά παρόλα αυτά απαιτούν όλο και περισσότερα. Η κυβέρνηση παραδίδεται, αφού πρώτα αμφιταλαντευτεί μεταξύ δακρύων, διαπραγμάτευσης αλλά και κατανόησης κάποιων «ορθολογικών επιχειρημάτων» της άλλης πλευράς. Η αντιπολίτευση, τα «μέσα», οι ολιγάρχες, φωνασκούν για μία ακόμη πιο γρήγορη παράδοση.

Οι δήθεν «μεταρρυθμίσεις», διέλυσαν τα χαμηλά και αφαίμαξαν μέχρι εξάντλησης τα μικρομεσαία στρώματα. Η πραγματική παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας ακυρώνεται καθημερινά από την έλλειψη δημοσίων επενδύσεων, τη μετανάστευση των νέων, την υπερφορόλογηση, την κατάρρευση των κρατικών δομών, τη συνεχιζόμενη διαφθορά, τα ξένα μονοπώλια αλλά και από την ντόπια οικονομική ολιγαρχία.

Το περιβάλλον, οι τοπικές κοινωνίες, η έννοια της αξιοβίωτης ανάπτυξης τίθενται στο περιθώριο προς χάρη των μεγάλων συμφερόντων, και μάλιστα με αποικιακούς όρους. Σημαντικές αποφάσεις, παίρνονται με τη διαδικασία του κατεπείγοντος, και υπό των κράτος ωμών εκβιασμών. Η δημόσια περιουσία ξεπουλιέται με εξευτελιστικούς όρους και υπό της επευφημίες της εγχώριας και ξένης οικονομικής ολιγαρχίας αλλά και μεγάλης μερίδας των μέσων μαζικής «ενημέρωσης».

Η κοινοβουλευτική δημοκρατία ευτελίζεται από τα πολλαπλά τελεσίγραφα του διευθυντηρίου (ΕΕ, ΕΚΤ, ΔΝΤ), την αδυναμία να προστατέψει τα αδύνατα στρώματα αλλά και από την παραδεδεγμένη δυσλειτουργία των δικαστικών θεσμών, την ίδια ώρα που αλωνίζουν ανεξέλεγκτοι τη διαλυμένη χώρα, κάθε λογής ξένοι «αξιολογητές» και «τιμητές». Την ώρα που μεγάλα στρώματα του λαού μας έχουν δεχτεί μία εφιαλτική επιδείνωση του βιοτικού τους επιπέδου, εγχώριοι φοροφυγάδες που χρωστούν μεγάλα ποσά μένουν στο απυρόβλητο από τους κρατικούς θεσμούς και το νομικό σύστημα. Την ίδια ώρα, όλοι οι πανεπιστημιακοί θεωρούνται εν δυνάμει απατεώνες, και για την απλούστερη ενέργεια (ακόμη και να αξιολογήσουν μια πρόταση υποτροφίας!) υποχρεώνονται να καταθέσουν δήλωση «Πόθεν Έσχες». Προφανώς η υπερπληθώρα των δηλώσεων «Πόθεν Έσχες» οδηγεί στο να μην ελέγχονται αυτοί που πρέπει να ελεγχθούν.

Η ελληνική κοινωνία σπουδάζει χιλιάδες νέους, με μόνη ρεαλιστική προοπτική για τους περισσότερους την ξενιτιά. Και συνθήκες «γαλέρας» για τους υπόλοιπους. Εκπαιδεύει εξειδικευμένο προσωπικό, που όμως φεύγει, μολονότι οι δομές της υγείας και της παιδείας έχουν φτάσει σε οριακές, τριτοκοσμικές, καταστάσεις, λόγω και της έλλειψης τέτοιου προσωπικού.

Το εμπόριο ναρκωτικών και κάθε λογής λαθρεμπόριο έχουν πάρει ανεξέλεγκτες διαστάσεις. Ολόκληρες περιοχές εγκαταλείπονται στην πλήρη παρακμή. Στην Αθήνα, κεντρικά σημεία, όπως η Ακαδημία, το Πανεπιστήμιο, το Πολυτεχνείο, η Εθνική Βιβλιοθήκη, άλλοτε σύμβολα του πολιτισμού και της παιδείας, αναγορεύονται ως κυλιόμενες «πιάτσες» διαφόρων τύπων.

Σε αυτό το περιβάλλον εξάρτησης και πολύπλευρης παρακμής της χώρας, τίποτα πια δεν μπορεί να αντιμετωπισθεί μεμονωμένα. Σήμερα, περισσότερο από ποτέ, υπάρχει η ανάγκη για μια άμεση και οργανωμένη έξοδο του λαού μας από την επιτροπεία, τους εκβιασμούς, τη σήψη και την παρακμή.

Όλοι, νέοι και μεγαλύτεροι, μορφωμένοι και λιγότερο μορφωμένοι, συλλογικότητες της Αριστεράς, ας δούμε κατάματα τη σκληρή πραγματικότητα και ας αναλάβουμε την προσωπική μας ευθύνη. Δεν μπορεί να εμμένουμε σε μία εκκωφαντική σιωπή, λες και όλα αυτά να αφορούν κάποιους άλλους, λες και συμβαίνουν σε ένα άλλο σύμπαν. Δεν μπορεί η μόνη ελπίδα να είναι η μάταιη επιδίωξη της δημιουργίας νησίδων προσωπικής ευημερίας ή ασφάλειας σε ένα ζοφερό σκηνικό.

Αντί της φυγής, καλούμαστε με αλληλεγγύη να δώσουμε τη μάχη για μια χώρα αντάξιά μας. Αντί της απελπισίας, που μας ρίχνουν οι ξένοι υπό τα δάκρυα της κυβέρνησης και τις επευφημίες του παλιού πολιτικού συστήματος που μας οδήγησε στη χρεοκοπία, μπορούμε μαζί, να ελπίζουμε. Μπορούμε να οραματιστούμε και να χτίσουμε έναν τόπο που το μέλλον του θα το ορίζει ο ίδιος ο λαός, που θα τον διαμορφώνουν οι δημιουργικές δυνάμεις της ελληνικής κοινωνίας, ιδιαίτερα των νέων.

Αν ενωθούμε, αν στοχαστούμε όλοι μαζί, αν δουλέψουμε συλλογικά, αν είμαστε έτοιμοι για θυσίες για την αξιοπρέπεια, για το παρόν και το μέλλον αυτού του τόπου, μπορούμε να ελπίζουμε. Τίποτε άλλο, περισσότερο ή λιγότερο πια, δε μπορεί να γίνει.

Από το δικό μας μετερίζι, το Πανεπιστήμιο, δεσμευόμαστε να δώσουμε αυτή τη μάχη.

Θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε ενάντια σε όλες τις πολιτικές που προωθούν την εμπορευματοποίησή του, διεκδικώντας δημόσιο, δωρεάν, δημοκρατικό πανεπιστήμιο.

19.10.2017